PETRA SOUKUPOVÁ

ZMIZET

PETRA SOUKUPOVÁ: ZMIZET
Brno 2011
HOST

PETRA SOUKUPOVÁ

ZMIZET

© Petra Soukupová, 2009
© Host — vydavatelství, s. r. o.,
2009, 2011 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7294-422-4

Pro Tomu

Nejlépe bylo by vzdálit se
a nikdy se nenavrátit,
svým bližním a nejbližším ztratit se,
a sám sobě se ztratit.

František Gellner
Radosti života

ZMIZEL

TEĎ

Je sice srpen, ale ráno je zima a ve vzduchu už voní podzim. Naše město je placka, všude kolem taky, až pak hory, který sou vidět, jenom když je úplně jasno, v zimě září do dálky bíle, i když tady po sněhu ani stopa. A dneska určitě vidět sou. Poznám to, hned jak se probudim, v pokoji je chladno, jak mám celou noc otevřený okno. Začnu se usmívat. Připadá mi, jako by i počasí souhlasilo s mým záměrem. Dneska je den, kdy se mají dělat velký věci, cejtim.

Vstanu v sedum deset, k snídani kakao a chleba s marmeládou, jahodovou, ale koupenou, oni sedí u stolu a každý si všímáme svýho, on si čte a ona přemýšlí, a není těžký říct nad čím.

Pak se oblíknu, pomalu, dneska je všechno obřad, už jenom zavřu obě tašky i batoh, všechno mám sbalený nejmíň od předvčerejška. Znova přelítnu očima celej pokoj, nic, co bych ještě chtěl, tu není, ale pak kouknu i na bráchovu poličku, na kterou jinak ani nešáhnu, a seberu takovej zavírací nožík, co dostal kdysi od táty, vždycky sem mu ho záviděl a stejně sem si nedovolil ho vzít, tak teď jo. Určitě se bude hodit.

Je úplně zaprášenej, protože se ho nikdo nedotkl už léta.

Aby mělo zvířátko kamaráda.

Pak jedem autobusem na nádr, on mi nese jednu tašku a chce vzít i druhou, ale já nechci, nesu si ji sám, i batoh, a mám to docela těžký, tak trochu jako skoro kulhám, protože je to prostě moc velká zátěž, a na to nejsem zvyklej.

Projdem halou na první nástupiště, hodíme tašky do vlaku a pak všichni tři stojíme, slunce svítí a nikdo nevíme, co bysme si už teď řekli, tak mi dává táta kázání, jak se mám chovat, a máma jak si mám na sebe dávat pozor, a pak se ona snaží nebrečet, na to sme sice dávno zvyklí, ale stejně se oba trochu

stydíme, ale ani to nás nijak nesbližuje, je to jenom takovej hloupej okamžik.

Znovu ji tedy ujišťuju, jak si budeme pořád volat a jak budu psát a co nejčastěji jezdit domů, i když vim, že ne, a ona se uklidní a už zase kouká skrze mě, vim, přemýšlí nad další fotkou.

Pak už musím nastoupit, obejmu ji a pusa, s ním si potřesu rukou, možná na úplnou setinku vteřiny si kouknem do očí, možná ne, nastoupim, v uličce otevřu okno a koukáme na sebe ještě asi pět dlouhejch minut, než se vlak rozjede, chvilka mávání, než zmizej, pak si jdu sednout do kupé ke svým věcem a sedim sám, schválně sem řekl, že pojedu hned ráno, aby byl vlak prázdnej, a je.

Sedim a koukám z okýnka a kolem ubíhá krajina a mně je nádherně, tohle je taková síla, že se mi chce skoro brečet, ale jen nad tou krásou, ne žádným smutkem ani strachem

Vlak jede přes Prahu do Plzně, kde mi za pár dnů začne škola. Je mi patnáct let a těšim se. Sedim v tom kupéčku a nevnímám nic jinýho, než jak to běží kolem.

PŘEDTÍM

Kdysi mi je v podobným vlaku necelých sedum let, koukám na krajinu a vedle mě sedí brácha, jemu je deset, a teď do mě pořád šťouchá, ošívám se, nechci odtrhnout oči od okýnka, ale pak mě dloubne pořádně, tak se otočim a brácha na mě udělá ksicht.

„Seš dement? Dělej, vystupujem."

Než já stačim udělat ksicht na něj, už se otočí a pakuje se, a táta, ten už je skoro venku, vlak zpomaluje a mně se nechce, ale musim, tak pomalu vstanu, s rychlostí mám asi trochu

problém, jak mi pořád všichni říkaj, a i když se třeba snažim, tak je to stejně na nic, brácha mě popadne za ruku a táhne mě ven, vystupujem.

Cukám se, drží mě moc pevně a bolí to.

Jenže nechci dělat scény, mamka tu není a táta pro to nemá moc velký pochopení.

Takže vystoupíme z vlaku, sme normální rodinka na nedělním vejletě, akorát bez mamky, která doma uklízí a vaří si dopředu, protože v týdnu na to nemá čas.

Já s bráchou máme skoro identický oblečení, sportovní bundy i boty, to protože táta věří tý jedný značce, takže je to bez debat.

Takže jasně že má táta na sobě totéž, akorát dospělácký. Taky má na krku na řemínku foťák a pořád nás fotí, a taky celý oddíl, i teď nás vyfotí. Brácha mě chytne kolem ramen a zubí se.

Sme moc roztomilí.

Sem v tý době malinkej, je mi sice skoro sedum, ale vypadám na pět, sem úplně světlounkej, bílý řasy i vlasy a skoro průhlednej, ještě to není tak dávno, co si mě ženský na ulici pletly s holkou, možná teda vypadám spíš jako holčička než jako sportovec, kterým bych měl podle táty být. To brácha sportovec je, a taky je daleko hezčí, hotovej anděl.

Mamka má taky svůj foťák a fotila nás při těch nejběžnějších věcech, odjakživa, ve vaně, v posteli, u stolu, při zavazování bot, při breku, při oblíkání rukavic.

Máme doma fotek, na kterých sme já a brácha malí, možná čtyři krabice od bot nebo třeba i víc.

Rodiče se seznámili přes fotografování, i když je mamka učitelka. Je to asi jediná věc, kterou měli společnou. Jenže poslední dobou už mamka tolik nefotí. Zato začala chodit na keramiku pro dospělé. Byt nám zaplavujou odporný hnědý hrnky, kde i voda vypadá tmavá. To nemám rád.